

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874364208/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

— Aa nej. Her er saa yndigt i Deres Stue i denne ubestemte Dæmring.

Han var ved denne Bevægelse kommen hende ganske nær. Hans blanke, brune Øjne funkede hende i Møde med en underlig metalagtig Glans. Hun blev staaende som fasttryllet til Pletten. Præsten greb hendes Haand. Hun isnede fra Top til Taa, da hun hørte hans Stemme lyde i hendes Øre.

— Timen er kommen, sagde han med en myndig Venlighed, der efterhaanden gik over til Lidenskabens Hurtighed, da jeg bør tale ud for Dem. De længes og higer, som Menigheden efter sin Brudgom, efter det store mystiske Favntag, der fører Jeget gennem Ubevidsthedens Død til Opstandelse i Salighed. De længes efter at hvile ved Guds Hjerte, efter at svælge i guddommelig Nydelse. Men forinden maa De lære at elske, elske med Kvindehjerterets fulde Hengivelse. Kun gennem den jordiske Elskov gaar Vejen til den himmelske. I Mands og Kvindes Elskov ligger Poesiens Anticipation af det salige Liv. Tror De ikke, at jeg har mærket, at Deres Hjerte drages mod mit? Som det helliges Organ har min Røst trængt til Deres Hjerte. De fandt, at jeg var i Stand til at give Deres dybe, dunkle Sjælerørelser Livets Flugt og Klarhed. De trænger til en Aand, der kan forme Deres indre Fyldte, jeg trænger til at sænke mig i en Sjæls bølgende, stigende og synkende Følelsesliv, i „das ewig Weibliche“.

Hadde Præsten talt for direkte? Forstod Cecilie nu først den Tankegang, som hun havde hørt ham gentage flere Gange? Vist er det, at hun følte noget oprøre sig i sit inderste. Dette underlige Sammenvæv af det, der havde været hende helligst, og noget rent profant gik pludselig op for hende. Han havde tvunget hende lætlere ind til sig. Fra hans Kind følte hun en brændende Varme straae over paa hendes egen. Hans Øje formelig gnistrede i Mærket. Hun gjorde Modstand og trak sig tilbage; hun følte en kold Klamhed bedække hendes Hud.

Der var dødsstille i Stuen. Hun hørte kun sit eget angstfulde Hjerteslag, Pendulurets Dikken og Præstens feberagtig hurtige Aandedræt. Hun var som paa Pinebænken.

En spinkel Klingren lød pludselig ndefra, og saa med ét et Knald som et Pistolskud. Præsten slap hende. Hun løb hen mod Døren, som i en Hast blev revet op, og Lys fra Entreen belyste en høj, pelsindhyllet Skikkelse paa Tærskelen.

— Povlsen! raabte Cecilie, kastede sig til hans Bryst og klamrede sig til ham. Hjælp mig, som i gamle Dage!